

LBRIS

We know
books

Nova Riley

Decizii
scandaloase

LITERPRESS, 2022

București

CUPRINS

Capitolul 1.....	5
Capitolul 2.....	13
Capitolul 3.....	21
Capitolul 4.....	25
Capitolul 5.....	28
Capitolul 6.....	32
Capitolul 7.....	40
Capitolul 8.....	48
Capitolul 9.....	58
Capitolul 10.....	62
Capitolul 11.....	69
Capitolul 12.....	82
Capitolul 13.....	87
Capitolul 14.....	100
Capitolul 15.....	104
Capitolul 16.....	113
Capitolul 17.....	120
Capitolul 18.....	124
Capitolul 19.....	134
Capitolul 20.....	138

<i>Capitolul 21</i>	150
<i>Capitolul 22</i>	162
<i>Capitolul 23</i>	165
<i>Capitolul 24</i>	177
<i>Capitolul 25</i>	193
<i>Capitolul 26</i>	198
<i>Capitolul 27</i>	205
<i>Capitolul 28</i>	210
<i>Capitolul 29</i>	215
<i>Capitolul 30</i>	218
<i>Capitolul 31</i>	225
<i>Capitolul 32</i>	235
<i>Capitolul 33</i>	241
<i>Capitolul 34</i>	254
<i>Capitolul 35</i>	261
<i>Capitolul 36</i>	269
<i>Capitolul 37</i>	274
<i>Capitolul 38</i>	279
<i>Capitolul 39</i>	285
<i>Capitolul 40</i>	288
<i>Capitolul 41</i>	300
<i>Capitolul 42</i>	306

Capitolul 1

Razele lunii se răsfrângeau pe chipul ei transfigurat, alb, aproape livid. Crezuse că soarta va fi de data aceasta de partea ei, dar a ajuns a nimănui. O rudă săracă, pe care nimeni nu o dorea la casa ei pentru că ar fi fost doar o gură de hrănit în plus. Mătușa Violet nici măcar nu o privea, comunicând mai mult cu servitorii decât cu ea. Fiicele sale Brianna și Tannia o tratau la fel de rece, găsind în orice un prilej pentru a o batjocori. Tatăl ei murise, iar ea a fost nevoită să se mute sub aripa singurei rude în viață. Lady Violet Whitmoore era văduvă de 10 ani, soțul ei pierzându-și viața într-un accident de călărie.

Dacă tatăl ei ar fi trăit, cel puțin ar fi fost scutită de prezența dezagreabilă a familiei sale. Chiar și așa, cu mult timp înainte de moartea lui, era conștientă că nu mai aveau aproape nimic, tatăl său pierduse totul investind în proiecte care se dovediseră falimentare și era doar o chestiune de timp până ar fi ajuns la mila lui Lady Violet.

Apa lină a lacului o chema ispititor. Luciul apei în care Luna își reflecta chipul părea să trădeze un tablou detaliat al frumuseții naturii. Ridică privirea și rămase pierdută printre stelele care se cuibăreau în albastrul infinit al cerului. O stea căzătoare străfulgeră pentru câteva clipe văzduhul, iar ea se întristă. Își aduse aminte de mama ei, care îi povestise că

stelele sunt sufletele oamenilor care mor. Cineva, undeva, își dăduse ultima suflare. O lacrimă îi căzu pe obraz, la gândul că părinții ei sunt în ceruri și ea, singură, a nimănui.

– Cine e acolo? spuse ea șoptit, cu inima strângându-se tare a teamă. Făcuse o imprudență plecând noaptea, singură, fără cameristă, în mijlocul pustietății, unde se puteau ascunde tâlhari sau animale feroase.

Un foșnet de frunze călcate parcă de cineva îi dădu fiori pe șira spinării. Încă unul. Iar ea era singură pe malul lacului, noaptea.

– Cine e acolo? Arată-ți fața. Nu îmi e frică de tine. În plus, tatăl meu e cu mine, va sosi din clipă în clipă. Încerca să fie curajoasă, dar inima ce sălta în acorduri violente demonstra contrariul. Senzația de teamă se ancorase în fiecare particică din ea, în timp ce încerca să distingă orice sunet suspicios. Orice sunet care ar fi dat de gol pe cel care o urmărea. Se simțea privită, studiată de cineva care avea avantajul întunericului de partea sa. Ramurile copacilor din pădure se legănau ca într-un dans morbid, iar șuieratul vântului printre frunze părea glasul unui copil care plânge. Ar fi trebuit să se îndrepte spre casă, dar își dădu seama că se purta ridicol. Erau doar frunzele care foșneau în bătaia vântului și imaginația ei mult prea bogată, care citise mult prea multe cărți interzise, cu crime macabre ale celui care se semna D.S. Jones.

Din nou, sunetul de crengi rupte și plânsetul bebelușului îi sporiră bătaile inimii. Cu urechile ciulite de parcă era un iepure speriat în bătaia puștii, încercă să distingă de unde veneau sunetele. Se simțea paralizată, niciun mușchi nu i se clintea, nici măcar nu respira, pentru a repera sursa zgomotelor. Pădurea, altădată prietenoasă, acum se transformase într-un

uriaș cu ochi hidoși, cu crengi în loc de mâini, care păreau că se întind spre ea.

I se păru că aude pași, așa că se ascunse cu sufletul la gură după trunchiul unui copac. Așteptând. Abia respirând. Fiorii reci de pe șira spinării o făceau să tremure, de parcă ar fi fost în plină iarnă. Nici nu îndrăzneă să privească în jurul ei, sperând ca totul să se termine mai repede.

Senzația că ceva rău se va întâmpla nu îi dădea pace, regretând amarnic că venise aici, noaptea. Pașii se auzeau tot mai aproape, din ce în ce mai puternici. Cineva era acolo, nu își imaginase totul.

Deschise ochii cu greu, hotărâtă să vadă ce se întâmplă. Trebuia să fugă, dar frica îi paralizase întreg corpul, ținându-l pământului.

Un bărbat se vedea în apropiere de ea. Auzul nu o înșelase. Rămase locului, neîndrăznind să facă nicio mișcare. În lumina lunii, bărbatul i se păru de o frumusețe aproape angelică. Părul negru scăldat în lumina blândă a lunii era în total dezacord cu pielea de porțelan, ireal de albă. Nu mai văzuse niciodată un bărbat atât de frumos. Nu își dădu seama ce culoare au ochii săi, dar își imagina că sunt în nuanța cerului senin. Când bărbatul începu să se dezbrace, aruncând pe pământ haina, apoi cămașa albă, simți cum un fior fierbinte îi străbate corpul, făcând-o să roșească. Pieptul gol cu umeri lași și bicepsii fermi îi dădeau o alură a unui bărbat masiv, intimidant. Ar fi trebuit să închidă ochii și să nu-l mai privească. Era imoral să îi admire trupul, așa cum era nepermisă prezența sa aici în miez de noapte. Postura în care se afla era de-a dreptul scandalosă.

Lătratul zgomotos al unui câine care era atât de aproape de ea o făcu să se piardă cu firea. Bărbatul avea să o descopere, iar ea nu avea nicio explicație. Era prinsă într-o capcană din care nu putea să scape.

– Spot, hai aici! Ce ai, băiete?

Lătrăturile agresive îl puseră pe gânduri pe bărbat, așa că se îndreptă spre locul unde stătea ținut câinele, alertându-l că găsisse ceva. Imaginându-și că Spot găsisse un arici, nu mare îi fu mirarea descoperind după trunchiul unui copac o femeie.

Bărbatul o privi curios și vizibil surprins de prezența ei aici.

– Șezi, băiete. Șezi, fi cuminte, nu așa ne purtăm cu o domnișoară. Îi întinse mâna și ea nu știa ce să facă. Decise să îi întindă mâna și se sprijini de el pentru a se ridica. Bustul său gol, atât de aproape de ea, o făcu să roșească.

– Iertați-mă, am venit să înot, nu am știut că e cineva aici. De regulă, nu e țipenie de om la ora aceasta. Sunteți bine? V-ați pierdut, ce faceți la ora aceasta aici?

– Ar..., ar trebui să mă duc acasă, nu se cuvine să fiu singură cu un bărbat, dacă ne-ar vedea cineva, aș fi compromisă.

– Trebuia să vă gândiți la acest lucru înainte să vă aventurați în pădure noaptea, singură, zise el pe un ton zeflemitor, continuând să o privească sfidător, dar în același timp cu o privire ce părea să o dezbrace.

– Nu vă permit, domnule, să îmi vorbiți așa, aveam motivele mele să ies să mă plimb.

– Aaa, da, vă aștepta vreun iubit, sub clar de lună... . Sunteți acel gen de femeie?

– Domnule, permiteți-mi să vă spun că sunteți un netrebnic! Cum îndrăzniți să îmi vorbiți așa?

Ridică mâna în aer, cuprinsă de o mânie ce îi făcea întregul corp să se cutremure. Își simțea obrajii și fruntea în flăcări, asaltați de febră. Nu îi venea să creadă că un necunoscut îi putea vorbi așa, de parcă ar

fi fost o femeie de moravuri ușoare. Mâna ei se opri în aer, blocată de mâna lui. Ea se smuci, încercând să se desprindă din strânsoarea lui, care o făcu să scoată un icnet înfundat de durere. Se priveau ochi în ochi, stăpâniți amândoi de un foc a cărui vâlvătaie nu putea fi stăpânită. Mânia ei atingea cerul și pământul, luându-și zborul spre galaxii necunoscute.

– Cereți-vă scuze acum! Acum, urlă Emma și ecoul ei se auzi departe în pădure.

– Și dacă nu vreau? Ce ai să îmi faci?

Privirea lui insolentă îi sfredelea pielea, ochii de un albastru cenușiu păreau malefici, sondând adânc în trupul ei. Acest bărbat era întruchiparea răului, o putea simți, o putea vedea.

– Dă-mi drumul și ai să vezi cum o să îți scot ochii cu mâinile goale! Netrebnicele ce ești! răspunse tânăra dintr-o suflare, lăsând deoparte politețea.

El îi răspunse cu un râs. Unul sardonice, ce amenința să picure fier încins peste orgoliul ei rănit. O eliberă din strânsoare, iar ea îi aruncă o privire ucigătoare.

– Gata, domniță, sunteți liberă, deja m-ați plictisit. Vreau să înot și am pierdut prea mult timp cu dumneavoastră.

– Nu plec până nu vă cereți scuze, un gentleman așa face.

– Cine a spus că sunt un gentleman? Începu el să râdă, dezvăluindu-și dinții perfecți, albi.

Își dădu seama că postura în care se afla nu îi crea niciun

avantaj. Ea nu ar fi trebuit să fie aici singură și, mai ales, în prezența unui bărbat. Unul, de altfel, destul de atrăgător.

– Sunteți un neobrăzat, domnule!

– Nici nu am spus că aș fi vreun gentleman, domnișoară. Și totuși ce căutați aici noaptea? Unde vă este amantul? V-a abandonat în plină noapte? Ce urât din partea lui.

– Lipsa dumneavoastră de politețe e cea mai joasă dovadă de inteligență!

– Îmi permit să vorbesc cum vreau cu cine vreau eu, nu trebuie să dau nimănui explicații.

– Nu aveți pic de maniere. Sunteți un sălbatic. Un ..., își căuta cuvintele, dar nu le găsea, acest bărbat era puțin spus coborât din Infern. Era arogant, impertinent, diferit de puținii bărbați pe care îi cunoscuse.

– Nici nu mă cunoașteți și vă grăbiți să puneți etichete.

– Nici nu vreau să te cunosc, domniță, nu ești genul meu de femeie.

– Nici dacă ați fi ultimul bărbat de pe acest pământ nu m-aș putea uita la dumneata. Aflați că vă consider cel mai dezagreabil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

– Iar tu cu adevărat nu ești deloc dezagreabilă, puțin cam arțăgoasă, dar de altfel, ați fi bună de soție unui grăjdar sau ceva de genul.

– Îmi stabiliți și viitorul, după cum observ...

– Trebuie să o fac, domnișoară, căci te găsești într-o postură nu tocmai onorabilă pentru o femeie. Nu ar trebui să umbli noaptea prin pădure de una singură. Oamenii sunt periculoși și s-ar putea, micuță Scufiță Roșie, să sfârșești mâncată de lup.

Furia ei depășea cu mult intensitatea unui cutremur, impertinența acestui bărbat era pur și simplu nefondată.

– Să mă plimb vi se pare dezonorant, domnule? Oare de ce? Oare de ce o femeie nu poate ieși neînsoțită pentru a se plimba și un bărbat poate face acest lucru atât de ușor, fără să fie arătat cu degetul? De ce atâtea reguli?

– Ești genul care încalcă regulile, ești o adevărată amazoană, domnișoară..., apropo, nu ți-am reținut numele... .

– Nici eu nu v-am reținut numele. Vă rog să vă acoperiți trupul. Se întoarse cu spatele și apoi continuă grăbită, cu un ton nervos. Emma Sallinger mă numesc, nu că ar avea importanță. Ce spuneam... Aaa... Din păcate, trăim într-o societate în care noi, femeile, nu avem niciun drept. Nu putem ieși neînsoțite, unei femei nu îi este permis să voteze, să lucreze. Voi, bărbații, ne sunteți călăii.

– O adevărată vizionară, felicitările mele, domnișoară Sallinger, dar chiar și așa puteți sta liniștită, eu nu sunt genul de bărbat căruia să îi pese de regulile societății, dar, spre binele dumneavoastră, vă sfătuiesc să vă feriți de astfel de escapade. Vă pătați onoarea, bârfele ajung la urechile cui nu trebuie și rămâneți fată bătrână.

Ochii lui îi scânteiau plini de viclenie.

– Cine a spus că vreau să mă mărit? Nu vreau. Îmi doresc mai multe de la viață, decât să fiu o simplă soție.

– Perfect, atunci sunteți pe drumul cel bun. Acum, vă rog, am treabă.

– Nu mi-ați spus cum vă numiți.

– Așa este, ce lipsit de maniere sunt. James Brighton, zise el, făcând o plecăciune, dar modul în care o făcuse denota doar un gest zeflemitor.

– Brighton, duce Lancaster? Un duce? N-aș fi crezut că un duce poate fi atât de lipsit de maniere.

– Domnișoară, nu sunt lipsit de maniere, pur și simplu, nu dau doi bani pe ceea ce se presupune să faci în înalta societate. Știi perfect cum să mă port, doar că nu vreau. Nu e mai distractiv așa?

– Distractiv să jignești oamenii, duce? Să îi umilești? Nu văd în asta o distracție, mai degrabă, o lipsă crasă de educație. Sper să nu vă mai văd niciodată, duce!

– Dorința îți va fi îndeplinită. Crede-mă că nici eu nu vreau să te mai văd vreodată. Și, altădată, roagă-ți iubiteii să te ducă undeva, unde să fii ferită de ochii curioșilor.

– Duce, sper să arzi în iad.

Bărbatul își dădu jos pantalonii cu o repeziciune ieșită din comun, fără să îi pese că în fața lui se află o femeie. Nonșalanța sa izbitoare era strigătoare la cer. Emma închise ochii repede, nu înainte de a-i admira în treacăt fesele. Nu mai văzuse niciodată un bărbat dezbrăcat și credea că doar în noaptea nunții o să îl vadă.

– Sunteți..., sunteți un neobrăzat. Sper să nu ne mai întâlnim niciodată.

Îi întoarse spatele nervoasă, dar în același timp aștepta, își dorea ca el să îi mai spună ceva.

– V-am spus că vreau să înot și, în plus, cred că v-a plăcut ce ați văzut.

– Sper să ardeți în iad, repetă nervoasă, fără să mai întoarcă privirea, grăbind pasul, în speranța că nimeni nu o văzuse în compania acelui bărbat netrebnic.

Capitolul 2

Emma, cred că îți dai seama că singura ta șansă în acest moment sunt eu și, desigur, o căsnicie profitabilă sau măcar decentă. Având în vedere că nu ai nicio zestre, nu trebuie să îți faci prea multe speranțe că vei găsi un conte sau un duce tânăr și putred de bogat.

Privirea fermă, glacială ar fi putut îngheța pe oricine. Aceste cuvinte dure, rostite cu atâta lejeritate ar fi fost capabile să taie diamante.

– Va trebui să te mulțumești cu un bărbat mai în vârstă, la a doua sau a treia căsătorie, fără o avere deosebită, dar dornic să aibă un moștenitor. Ai înțeles, Emma? Ochii lui Violet i se păreau de animal de pradă Emmei, mereu răutăcioși, sfidători, în căutare de noi victime.

– Am înțeles, mătușă, că viitorul meu este un bărbat de o vârstă incertă, care mă va lua doar pentru procreere.

Violet îi zâmbi malițios, aruncând asupra ei o privire arogantă.

– Dacă ai fi fost mai... atrăgătoare, poate ai fi atras atenția unui domn venerabil, dar, draga mea, ești ștearsă, așa cum era și mama ta. Dumnezeu să o odihnească!

Cu ce drept vorbește de mama? O urăsc, o urăsc și vreau să plec mai repede din închisoarea aceasta.

– Perioada de doliu s-a încheiat, așa că vom putea cât de

curând să te scoatem în lume. Poate avem noroc și te mărităm din primul sezon. Poate totuși tinerețea ta să atragă ceva doritori. Ești virgină, da, nu o să avem astfel de probleme, nu, Emma?

Cum putea să spună așa ceva?!

– Sunt curată ca lacrima, numai bună de măritat, mătușă, răspunse ea sarcastic.

– Bun, bun, bun, atunci nu e totul pierdut. Virtutea este un dar prețios, așa că, scumpo, ai grijă de el, e tot ce ți-a mai rămas.

Își strânse pumnii, încercând să mascheze furia care clocotea în ea, preferând să îi ceară politicoasă voie să se retragă în camera sa.

– Da, da, te poți retrage, dragă, dar nu uita că sezonul va începe în curând. Pentru că e prea din scurt, o să vedem ce ținute de bal putem să îți încropim.

– Nu este nevoie, mătușă, am câteva rochii decente pe care le pot purta.

– Cârpele alea sunt oribile. Dragă, vei avea nevoie de multe rugăciuni pentru a-ți găsi un soț decent. Ai doar un trup destul de banal, dar virgin, și să sperăm că asta va atrage... vreun amator. Fiecare cuvânt rostit de Violet se înfigea ca un cuțit în inimă, iar și iar. Emma era o povară, o știa prea bine, și tot ce spera era să se întâmple o minune și ea să se căsătorească. Visa ca orice tânără la ziua în care va merge către altar, pentru a-și uni destinul cu cel pe care îl iubea. Visa la iubire, la gândul că într-o zi va fi departe de acest loc, la brațul unui bărbat care i-ar aduce și Luna de pe cer. S-ar privi în ochi și atunci ar ști că, indiferent de câte ierni reci au trecut și vor trece peste ea, el va fi acolo. Îi va întinde o mână prin foc și furtună, va fi umărul pe care își va rezema capul în vremuri de glorie și decădere.